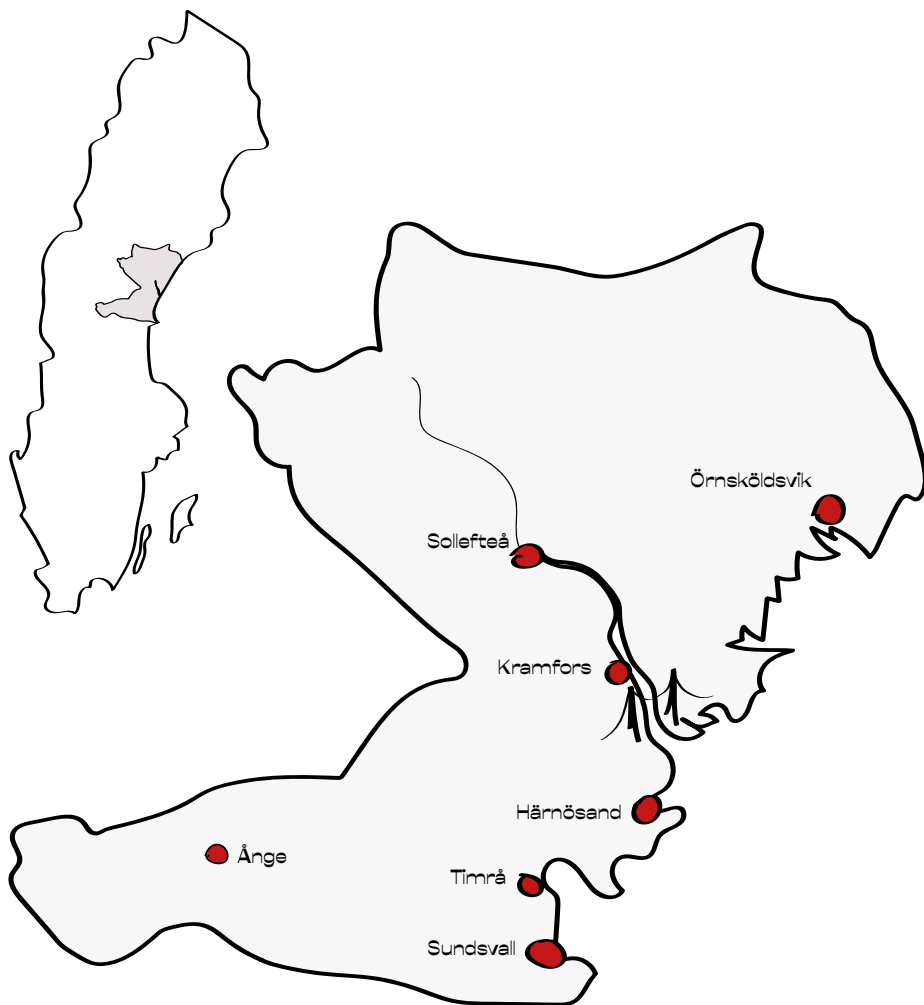

Triennalen

Örnsköldsviks
museum och konsthall

Västernorrland

Konstfrämjandet

Konstfrämjandet arbetar med uppdraget "konst för alla".

Vi ser konst som ett sätt att tänka om sig själv och samhället. Tillsammans med konstnärer, deltagare och våra medlemmar ger vi andra perspektiv på vår samtid. Vi producerar och sprider konst över hela Sverige, genom nya konstverk, utställningar, böcker och möten.

Konstfrämjandet är en partipolitiskt obunden organisation som finns i hela landet och består av olika medlemsorganisationer och distrikt. Distrikten ser olika ut, men förenas i ett starkt konst- och samhällsintresse. Medlemmarna är olika folkrörelser, t ex studie- och fackförbund, och andra intresseorganisationer.

Vi är övertygade om bildningens och konstens roll, och vill att alla ska ha tillgång till konst i ett jämlikt samhälle.

Konstfrämjandet Västernorrland är en ideell förening som arbetar för att tillgängliggöra samtidskonsten och stärka konsten och konstnärens roll i samhället.

Med samarbetet som utgångspunkt vill Konstfrämjandet Västernorrland belysa små och stora kulturaktörer, organisationer och initiativ som redan verkar i området och på så vis teckna en karta över ett mångsidigt konst- och kulturlandskap. Genom att verka uppsökande kan konsten bidra till att vidareutveckla förmågan att reflektera och tänka om samhället, var och en och tillsammans.

Distriktet Konstfrämjandet Västernorrland startades under 2021 och arbetar mobilt i hela regionen.

Den första triennalen i Västernorrland genomförs med stöd av Postkodstiftelsen och arrangeras av Konstfrämjandet Västernorrland i samarbete med Västernorrlands museum, Apotekshuset Konst och Kultur Sollefteå, Härnösands konsthall, Kramfors konsthall, Sundsvalls museum, Timrå kommun, Ånge konsthall, Örnsköldsviks museum och konsthall, Region Västernorrland.

Triennialen 2022

Dit vinden tar oss

Alla konstnärer som deltar i utställningen har anknytning till Västernorrland, vilket syns i många verk som har en tydlig regional prägel. Utställningens curator Björn Norberg har valt *Vind* som tema för Triennialen.

Det är en tematik som kan tolkas på många olika sätt. Vinden är en tydlig symbol för riktningar, både framåt och bakåt. Vi har medvind eller motvind och luft under vingarna. Konstnärerna har också använt sig av tematiken på olika sätt. Här finns både de mer bokstavliga tolkningarna och de som har använt tematiken på ett vidare sätt. Vindkraften är en omdiskuterad fråga i Västernorrland liksom på många andra ställen. Det är ett spørsmål som i sin tur handlar om vem som äger resurser och land och styr över arbetstillfällena och därmed vår framtid. Vindkraftsfrågan kan därmed kopplas till många andra frågor som renäring, friluftsliv, gruvindustri, samhällsekonomi och miljö.

På Triennialen visas 33 konstnärer som sprider ut sig i länets alla kommuner och konsthallar. De representerar en mängd olika röster och uttryck vilka tillsammans skapar en bild av samtidens diskussioner och den värld vi lever i. Säkert finns här också sådant som är oväntat och väcker nya diskussioner om vår tid, vår historia och vår framtid.

Medverkande konstnärer: Andreas Brännlund, Annikka Kronlid Arvidsson, Birgitta Ricklund, Cecilia Björk, Cecilia Hultman, Cecilia Ömalm, Christian Björgö, David Larsson, Elin Kristoffersson, Elin Maria Johansson, Elme Åmting-Sejå, Emilia Bergmark, Emma Löfström, Fredrik Nordin, Ida Rödén, Ina Palm, Ingvar Sjöberg, Jenny Berg, Jenny Lundgren, Josefine Östberg Olsson, Linda Lasson, Linnéa Therese Dimitriou, Lisa W Carlson, Margareta Klingberg, Maria Mäki, Maria Sundström, Mats Adelman, Max Book, Nina Svensson, Oscar Kaleva Karlsson, Sonia Hedstrand, Ulla-Carin Winter, Ylva Westerlund.

Dit vinden tar oss

Curatoriell tematik 2022

Tema för Triennalen 2022 är vinden, ett fenomen som alla kan relatera till. Vinden går att läsa in bokstavligen och användas symboliskt på många olika sätt. Vi befinner oss i medvind och motvind, vi söker luft under vingarna, vinden är isande och bitande, det blåser upp till storm, ett mindre bakslag är likt en svag bris i jämförelse med den stora katastrofen, och vi väntar på att vinden ska vända och på förändringsvindar.

I samhällsdebatten är de bildliga betydelseerna mindre intressanta. Vinden är central för en av de frågor som engagerar många i Västernorrland – vindkraften. En fråga som till att börja med verkar ganska enkel men som bär med sig något större, vilket förklarar varför den blivit så viktig.

Motståndet mot vindkraften kan för en utomstående verka konstigt med tanke på möjligheten att minska beroendet av rysk gas och olja och vore det inte en utmärkt idé om vi kunde ersätta alla fossila energikällor med förnyelsebara? Allt detta är alla med på, men parkerna byggs av tillresta montörer och tekniker, driften kräver just ingen arbetskraft och den el som de genererar skickas till industrier långt bort. För Västernorrlands del återstår en negativ naturpåverkan, inskränkningar i hur man kan röra sig i skogarna, förlorade vyer och en negativ påverkan på en redan ansatt rennäring. Mönstret känns igen från gruvindustrin, skogsindustrin och vattenkraftverken i norra Sverige. Pengar och arbetstillfällen hamnar någon annanstans och kvar i norr finns mest nackdelar. Frågan är vad kan dessa vindkraftsparker ge regionen tillbaka?

Vindkraften är alltså en fråga om resurser, om vem som äger och använder dem. Det är en fråga som rör tystnad, natur, hållbarhet, miljö men även resursfördelning mellan stad och landsbygd, norr och söder och i sin förlängning blir det också en fråga om fördelningen mellan inland och kustland. Det bidrar till att vindkraftsfrågan blir så viktig.

Vindkraftens historia är lång och kan räknas tillbaka till då man för 6 000 år sedan började använda segel till båtar. Tekniken användes ända fram till dess att ångbåtar sattes i trafik i mitten av 1800-talet. Då sjöfarten var starkt vind- och väderberoende finns det många uttryck och liknelser kopplade till vinden som lever kvar än i dag och som vi starkt kan relatera till. Ett ordspråk jag gissar har sitt ursprung i sjöfarten löd ”det finns inga goda vindar för den som inte har bestämt sitt mål”. Det är säkert en god tanke. I och för sig kan det vara bra att ibland låta sig drivas lite vind för våg eftersom det sättet att ta sig fram i livet skapar många nya erfarenheter. Samtidigt måste det finnas en övergripande vision om vart vi är på väg.

Var kan vi hitta den i Västernorrland med sina många olika identiteter? Inlandets skogar, de samiska markerna, höga kustens dramatik, fisket kring kusten, sjöfarten med handel och industrier i de stora kuststäderna och järnvägen, broarna och vägarnas kommunikationer i landets mitt.

Med den klimatkris som kryper allt närmare blir intresset för vindkraften och andra förnyelsebara källor allt större. Utvecklingen pekar mot en återgång till vinden, vattnet och solen - de fossila bränslena ser ut att hamna inom en sorglig historisk parentes framför allt kopplat till 1900-talet. Trenden om en återgång till det ursprungliga är stark på många håll och inte minst synligt inom konstområdet där intresset för det av handen skapade och traditionella tekniker vuxit starkt under det senaste decenniet. Det finns samtidigt ett allt större intresse för landsbygden och mindre orter utanför storstäderna. Framtiden för Västernorrland borde alltså kunna bli allt ljusare.

Tematiken för Triennalen är därför Vinden då den starkt kan kopplas till den pågående samhällsdebatten, och i sin tur till utvecklingen i Västernorrland och Norrland i stort. Det skapar inom ramen för en triennial stora möjligheter för konstnärliga tolkningar och gestaltningar. Tillsammans blir dessa en vind som drar över grantopparna i norr, söder, inland och kustland. En vind som känns av överallt. En vind som bär med sig ett budskap om en ny tid och om möjligheter. Den ger våra ryggar stöd och blåser liv. Det är en vind som är luften vi andas och som fyller

lungorna på trumpetaren som den där dagen 1931 blåste "eldupphör". Det är en vind som berättar om de uppoffringarna som gjorts på vägen mot det samhälle vi lever idag.

Nu arrangeras den första triennalen i Västernorrland och i konceptet finns ett inbyggt löfte om fortsatta stora konstsatningar vart tredje år i regionen. Det väcker förhoppningar om en förändring, ett framåtblickande kulturliv som utvecklas och riktar blickarna ut i världen - samtidigt som blickarna riktas tillbaka mot Västernorrland. Som en början på en sådan utveckling kan vinden fungera som en väldigt bra utgångspunkt. Vi sätter upp ett finger i luften för att känna efter varåt det blåser. Men innan vi gör det bör vi kanske fråga oss: vart vill vi? Triennalen ger inget tydligt eller enkelt svar på den frågan, men konsten kan visa riktningen.

Tillsammans med konstnärer som bor, har bott eller har en annan anknytning till regionen, har jag som curator och alla andra inblandade i projektet fått möjligheten att blicka bakåt i historien, leta i ursprunget, följa rörelser i dåtid och nutid. Nu hoppas vi att alla som besöker utställningen börjar skönja den plats dit vi vill ta oss, förstå de vindar som blåser, vilka som leder oss dit och vilka som motar oss bakåt.

-Björn Norberg, 2022

Örnsköldsviks museum och konsthall

Ingvar Sjöberg
Max Book

alfredsHem i paraDiset, 2022

Ingvar Sjöberg och Max Book

Det lokala verkar vara en storhet som i dagens läge känns brännhet. Det är i och för sig inget som man har anledning att förvånas över. Människan själv utgör ju en slags lokal. En mobil lokal, som i och för sig inte behöver vara lika mobil om man har tillgång till en mobil... Behöver då denna lokal försvaras?

Ja, fråga den gubbe som hittar ett svartbygge uppfört på sin egen mark.

Ett minitorn.

Gubben kan känna sig kränkt.

I en helt globaliserad värld skulle kränkthet behöva vara en okänd känsla.

En knepighet som skulle kunna bli svår att lösa.

En försvarsborg och ett par målningar som kan skapa en virvelvind av känslor, om man skjuter på dom med puck.

Runt hela härligheten slingrar sig ett digitalt broderi där Brita Kajsa Karlsdotter har ett ord med i laget. Sömnaden är ömsom harmonisk och ömsom stridslysten. I trådhärvorna skymtas sånt man rår över och sånt man inte kan göra något åt.

Ingvar Sjöberg och Max Book

Ingvar Sjöberg är född 1956. Han är uppvuxen i Gottne nordväst om Örnköldsvik och har kvar släktgården där, han bor på Kungsholmen i Stockholm. Ingvar Sjöberg har vid sidan av sitt konstnärskap arbetat inom design- och teknisk forskning tagit som sin uppgift att lyfta värden från konsten in i andra discipliner. Artistic Director, DAC, Stockholms universitet.

Ingvar Sjöberg

In my backyard syndrome 1

A new tomorrow

City floor

HEY!

Folket går

Villa

Mot bortre väggarna 3 projektioner, programmering i JAVA.

Max Book är född 1953 i Österforse nära Långsele och uppvuxen i Bollstabruk. Han bor i Kolartorp, Handen, strax söder om Stockholm. Max Book varit verksam som konstnär i 50 år och är en av Sveriges mest kända målare. Professor emeritus i måleri.

Max Book

Åskan Gålå, målning 196 x 260 cm

ormeNormen, målning 196 x 260 cm

Dis is borg, installation

triennialen.se